

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 2 September 1900

N:r 49

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Johan Nordenfalk* (med 1 porträtt). *Två taflor*. Af S. Barinkay. Öfers. för HVAR 8 DAG. *Kneippkur-anstalten vid Norrköping* (med 4 illustrationer). *De norska parissångarnes hemkomst* (med 1 illustration). *Furuviks folkpark* (med 2 illustrationer). *Ett minne från 30-åriga kriget* (med 1 illustration). *Vid Englands sydkust* (med 4 illustrationer). *Generalfältmarskalken greve Waldersee* (med 1 porträtt). *Lord Russel* (med 1 porträtt). *En prishoppning* (med 1 illustration). *"Trollkarlen från Nilen"* (med 2 illustrationer). *De stora idrottsfestingarne på Golland* (med 3 illustrationer). *Ur van Bibbers lif*. Af Richard Harding Davis. *Veckans porträttgalleri* (med 7 porträtt).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI, ARTIFABLAG, GÖTEBORG, 1900.

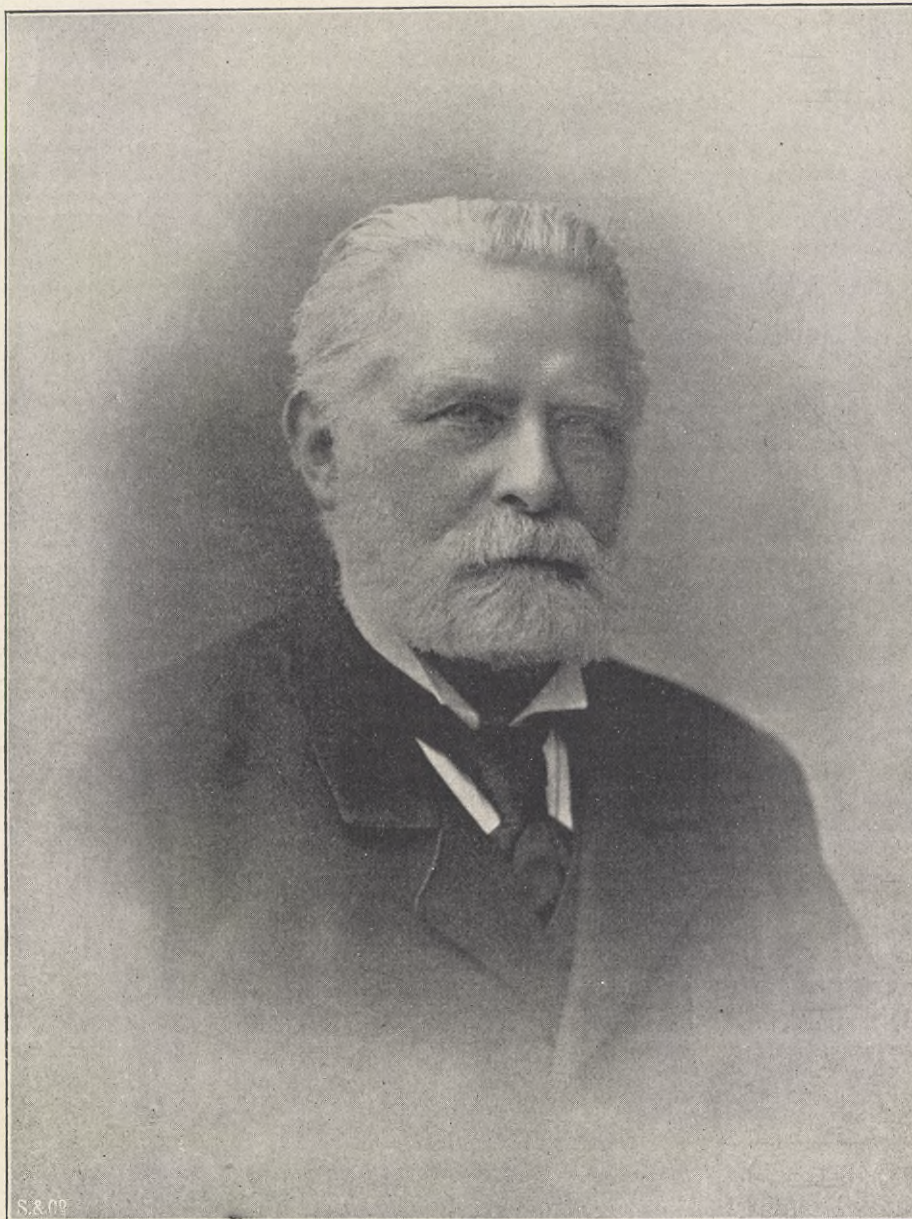

Foto. Aron Jonsson, Gbg.

Friherre JOHAN NORDENFALK.
Konstakademiens præsæs.

JOHAN NORDENFALK.

Konstakademiens præses friherre Johan Nordenfalk fyller den 2 september 70 år.

I femton år har han innehaft sin nuvarande befattning, efter att dessförinnan sedan 1877 ha varit akademiens vice præses och sedan 1875 dess hedersledamot. Två år förut hade han inträdt som ordinarie medlem af Nationalmusei nämnd, hvilken han allt ifrån dess begynnelse som suppleant tillhört. Sina konstnärliga intressen hade han dessförinnan vid många tillfällen lagt i dagen. Redan 1858 hade han under en lång utländsk studiefärd odlat sin smak i Europas konstgallerier, och under de följande åren fortsatte han dessa studieresor, på hvilka han också lade grunden till de konstsamlingar, som han sedan i stor stil utvecklat. När han 1862 tog säte på riddarhuset, började han sin verksamhet med sin motion om anslag för nybyggnad af kungliga biblioteket och riksarkivet, en motion, som likväl icke vann ständernas bifall. 1868 uppträdde han till förmån för k. m. t. s. proposition om ny stat för Nationalmuseum, framhållande vikten af, att ledningen af dess samlingars vård ordnades med hufvudsakligt afseende på, att de däri befintliga konstskatterna »blifva till gagn för bildningen, så att nationen däraf drager full intellektuell ränta».

Men det var icke uteslutande konstnärliga och därmed beslätade intressen, som upptogo frih. Nordenfalk under hans långa politiska bana. De tjugo år (1862—1881) han tillhörde riksdagen hedrades han med det ena förtroendeuppdraget efter det andra. Redan under sin första riksdag insattes han som suppleant i konstitutionsutskottet. 1864 valdes han till medlem af statsrevisionen. Vid 1865 års riksdag uppträdde han med värme för representationsreformen. Enligt hans åsikt, kräfdes den just af de konservativa intressena. Han såg däri »en praktisk angelägenhet, som måste ordnas med afseende på befintliga förhållanden» långt hellre än i öfverensstämmelse med en eller annan teori, och i vårt folks urgamla vana vid fria former såg han en tillräcklig säkerhet mot de bebådade farorna för demokratiens växande inflytande. I de små jordägarne fann han en »arbetaredemokratisk» motvikt mot »arbetaredemokratien». Efter representationsreformen invaldes han omedelbart af Kalmar läns norra landsting i Första kammaren. Efter utgången af denna nioårsperiod, insattes han under tvenne tvåårsperioder af den sörmländska valkrets, han tillhörde, i Andra kammaren. Under denna tid arbetade han såsom ledamot af olika utskott. I konstitutions-

utskottet var han vice ordförande. Därjemte utsågs han till statsrevisor och under en lång följd af år till riksgäldsfullmäktig. Till sin politiska hållning kan han betecknas som moderatkonserverativ, var benägen för en begränsning af det kommunala fyrkväldet och en utsträckning äfven af den politiska rösträtten, samt för försvarsfrågans lösning med kompensation i en grundskatteafskrifning.

Det var ganska naturligt, att frih. Nordenfalk skulle äga politiska intressen, uppfostrad, som han var, i ett statsmannahem. Hans fader var — vid sonens födelse — statssekreteraren för krigsexpeditionen, sedermera — efter Karl Johans död och det politiska systemskiftet vid Oskar I:s troninträde — justitiestatsministern frih. Johan Nordenfalk, sonson till den förste bäraren af namnet Nordenfalk, som äfven han hette Johan med — innan han 1769 adlades — tillnamnet Noréen. Den förste medlem af ätten, som upphöjdes i friherrligt stånd, var justitiestatsministern Nordenfalk. Frih. Johan Nordenfalk j:r blef student i Upsala 1849, aflade filosofie kandidatexamen 1856 och disputerade för graden följande år.

Frih. Nordenfalk är — såsom Harald Wieselgren påpekar i den förträffliga essay öfver honom, hvilken tjänat som ledning för ofvanstående rader — den förste præses i konstakademien, som icke tillika är öfverintendent. Förut var presidiet i de fria konsternas akademi förbundet icke blott med öfverinseendet öfver statens konstsamlingar, utan äfven öfver de offentliga byggnaderna i ett enda ämbete, som kunde kallas ministern för de fria konsterna. Genom delningen på olika händer och olika departement — äfven intendentsämbetet sorterar numera under finansdepartementet, medan Nationalmusei konstsamlingar och konstakademien höra eklestastikdepartementet till — kan det knappast sägas att de ifrågavarande institutionernas ställning stärkts. Mellan dem och statsmakterna har införts en ny mellanhand, som utses med hänsyn till helt andra kvalifikationer och till äfventyrs kan vara utrustad med tämligen omärkliga konstnärliga intressen. Det kommer därför an på att i spetsen för hvarje institution stå män som kunna främja dess intressen. Det är hvad frih. Nordenfalk sökt göra och i viss mån äfven lyckats göra. Förtjänsten af, att konstakademien fått en ny och monumental boning är till icke ringa del hans. Samtidigt har han inom akademien med oväld sökt ställa skilda meningar tillfreds.

TVÅ TAFLOR.

Af S. Barinkay. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

En vindskupa, genom hvilken enda fönster vintersolens mätta strålar tränga in. Kring det tomma träbordet sitta fem barn i ålder efter hvarandra — det äldsta endast nio år. På golvet krypa två barbenta små och leka med gamla skor och läderbitar. De äro tvillingar. I en utsliten korgvagn, som står i hörnet, slumrar ett årsgammalt barn. Framför spisen står en mager, blek och utarbetad kvinna med ett lindebarn på armen. Hon ställer en stor skål med rykande soppa på bordet, räcker barnen hvar sin tennsked och kallar på mannen i halfhög, knotande ton.

Bender slår med raska slag några pligg i sulan, kastar så bort hammaren och stiger upp från sin skomakarestol.

De båda makarna äta utan att säga ett ord. Under det mannen doppar skeden två gånger i skålen, nöjer hustrun sig med en. Men hon låter barnen taga före henne och de svälja glupskt sin soppa.

Till tre fjärdedelar är den förtärd, då modern tager skålen till sig. »För tvillingarne och den lilla säger hon kort.»

Med en suck lägger mannen bort skeden. »Är det allt i dag?» frågar han missnöjd.

»Allt! Jag har ingenting mer hemma och inga pängar. Har du, så skall jag hämta ett glas öl åt dig!»

Med en skakning på hufvudet stiger han upp och återvänder till sitt arbete.

Dröjande och med blickar som hungrigt glida öfver bordet samt stanna vid moderns resignerade ansikte lämna äfven barnen bordet. Ett par rusa mot dörren.

»Stanna här!» ropar modern häftigt. »Ingen går ut! De komma snart och de skola minsann få se, att vi inte göra det af öfvermod!»

Knotande lyda de, fadern befäller dem vara tysta och de krypa ihop i spiselvrån under hviskningar och fnissningar.

Under tiden tvättar modern med förklädssniben lindebarnets ansikte och tar på den lille en ren mössa. Med en sidoblick på hennes förehavande mumlar mannen: »Det där kunde du låta bli! De tro annars...»

»Barnet skall vara snyggt!» afbryter hon honom vresigt. »Se hällre efter hvad klockan är!»

Han böjer sig framåt och ser genom den mörka halft tillfrusna rutan på tornuret.

»Om en kvart kunna de vara här!» Nu börjar kvinnan med spända öron lyssna åt dörren.

Om en stund hör man steg komma uppför trappan. Hustrun öppnar. Ett äkta par i sina bästa är stiger in, han i pels och cylinder, hon i frasande siden.

En tjock lukt af läder, mat och tvätt slår emot dem. Damens fot stannar på tröskeln. »Du ville själf gå, kom nu bara!» säger mannen och skjuter henne framför sig.

Med en känsla af obehag och förstämning se de allas blickar riktade mot sig, framför allt den bleka kvinnans stora, ängsliga ögon, hvilken står med lindebarnet på armen framför dem.

»Åh, det är väl den lilla!» säger damen, när hon märker byltet, och går närmare.

Utän ett ord räcker den stackars hustrun fram kudden mot damen, och denna betraktar med lysande, giriga ögon ansiktet som hvilar på den.

»O se, så söt, så vacker hon är, Oscar!» hviskar hon förtjust.

»Vi skulle gärna vilja se det helt och hållet!» menar han.

Hustrun rullar tigande upp den tunna, uttvätade lindan, och midt i detta kaos af nöd, elände och smuts ligger det lilla rosenröda, runda, friska barnet där som ett vårblomster, en förtjusande, dyrbar och ren skatt af skönhet. Det sträcker makligt på de små tjocka benen, det lilla med svarta lockar betäckta hufvudet vänder sig behändigt hit och dit och ögonen titta gladt fram — stora, vackra, mörkblå ögon.

Den förnäma damen är hänryckt vid denna anblick.

Nu kommer äfven fadern fram. »Hon är fullkomligt normal och alldeles frisk!» säger han. »Och det är inte något barn af dåliga föräldrar! Vi äro hederliga, arbetsamma och ärliga i allt, men så genomfattiga! Alla barnen och olycka och sjukdom — —»

»Jag tror er», säger damen mildt. »Barnet skall få det mycket bra hos oss. Jag skall hålla det så kärt som vore det mitt eget!»

Moderns ångestfyllda blick blir så småningom hatfull. Och hon vänder sig bort, när den främmande varsamt tar den lilla i sina armar.

»Ja, men som vi aftalat», vänder herrn sig till Bender, »ni måste afstå hvarje anspråk! Det måste helt och hållet bli vårt eget. Därtill knyter jag det bestämda vilkoret, att vi inte bli föremål för någon påflugenhet när barnet blir stort! Den summa, ni får, är ett för allt. Förstår ni?»

»Ja!» svarar Bender. »Inte sant?» vänder han sig till sin hustru.

Denna ger blott en half nick till svar. Med gapande munnar stå barnen omkring.

»Jag vill gärna taga det med mig genast! Jag kan inte låta det vara här, Oscar! Jag vill ha henne med», hviskar damen upprörd och trycker den lilla varelsen till sitt bröst.

»Ja, om ni — om ni inte har något emot det?» frågar han de båda makarne.

Mannen skakar på hufvudet. »Vi äro så nödvändigt i behof af pängarne», mumlar han och sväljer någonting.

»Då göra vi genast upp det skriftligt! Eva, om du vill åka hem med — med barnet, så kommer jag strax efter!»

Ètt af barnen skickas att hämta ett täcke nere i vagnen. I detta sveper hon med darrande händer in den lilla, under det att modern ser på med apatisk blick och slappt hängande armar.

I en öfversvallning af ädelmod eller medlidande eller kvinlig förståelse räcker hon barnet mot modern. »Kanske ni vill kyssa det till afsked!» säger hon sakt.

»Vi fattiga ha inte ondt af några känslor! Behåll det bara!» svarar denna i bitter ton och vänder sig om.

Upprörd öfver kvinnans köld och hjärtlöshet — för sådan tager hon hennes beteende — trycker hon barnet, nu *sitt* barn, till sitt bröst, slår kappan om det och går sin väg.

Öfver den fattiga söndertrampade tröskeln släpar sidentäcket, i hvilket armodets barn föres in i rikemans sfär. Den smärtfyllda blicken från en förkrossad moder, härdad och nästan förfrusen af ödet, stirrar efter dem...

* * *

Sexton år ha förflutit. En elegant skobutik vid en af storstadens mest trafikerade gator håller på att stängas, tidigare än vanligt. Affärens innehavare har bråttom hem; det stundar en stor familjehögtid.

På några minuter är han i sitt hem, i sitt eget snygga och komfortabla hem. Han hustru, vuxna söner och döttrar vänta honom.

Det är familjen Bender.

Jublande rusa flickorna emot honom. I sina hvita klädningar fladdra de som fjärilar kring fadern.

I morgon är det hans silfverbröllopsdag. Tjugofem år sedan var det han tog henne till sin brud, förlitande på sina händers arbete. Nöd och elände ha de båda kämpat igenom, tills de voro utslitna och förtviflade, men sedan flere år har det gått dem väl och lyckan ler emot dem. Ja, visserligen ha de köpt den på ett märkvärdigt sätt, med ett offer som tungt trycker hans hjärta. Och han får icke visa det!

Han stiger in, och en flod af ljus strömmar emot honom. Han är nu typen för en hederlig och arbetsam affärsman. Hans hustru hälsar på honom, en enkel sympatisk kvinna, öfver hvars drag hvilat ett omissskönt drag af svärmod.

Det regnar välgångsönskningar, verser och kärleksbetygelser från barnen, hvilka stråla af hälsa och glädje.

Föräldrarnes hjärtan klappa af lycksalighet. Det är icke litet, att kunna blicka tillbaka på en så lång tidrymd, tillryggalagd sida vid sida i nöd och lust, och på jubelaftonen se sig omgifven af friska, glada och välartade barn! Bender är strålande, men ur hustruns ögon vill svärmodet icke fullt vika.

»Det fattas ett, Petter», säger hon plötsligt tyst till sin man. »Vårt minsta, vårt sista, vår Betty, som vi så hjärtlost och syndigt gifvo bort för att göra vår egen lott lättare. Vårt kött och blod för pengar...»

»Var lugn, mor», ber han henne. »Var icke så bitter! Utan pengarna hade vi förblifvit i vårt elände och våra barn skulle i följd af nöd och hunger ha blifvit allt annat än goda människor, kanske till och med brottslingar! Och Betty också! Du har hunnit glömma vår förfärliga ställning, vår gräsliga fattigdom och min svaga hälsa. Vi skulle alla ha gått under, på ett eller annat sätt. Men i stället fick Betty ett godt hem och har uppfostrats till en ärbär flicka, som är så lycklig vi människor kunna vara! Och se på dina andra barn! Vi ha åtta kvar! Skulle de haft detta utseende och skulle de ha varit så glada på denna afton, om vi handlat annorlunda? Och vi själva? Vi äro nu folk som tål att se på!»

»Ja, du har rätt i allt, Petter! Men det var ändå synd, himlen skall straffa oss för det. Och jag kan inte glömma henne, den lilla! Dag och natt tänker jag på henne. Moderskärlek får hon ju inte, om hon också blifvit klädd i siden och sammet. Och till sin själ kan hon också bli fördärfvad, Petter! Kanske hon redan är död. Ack, jag kan inte vara riktigt glad, käre man!»

»Men i kväll på vår högtidsafton får du lägga band på dig!» svarade han, ehuru i något nedslagen ton. »Jag skall redan i morgon börja forska efter, hvart vår flicka tagit vägen. Då blir det lugnare — fast jag lofvade ju att jag icke skulle...»

Då ringer det. En af flickorna går för att öppna och återvänder med en smärt halv vuxen flicka, som personligen vill framlämna ett bref till herr Bender.

Modern har rest sig upp och ser den ankomna stå på tröskeln. Hennes hjärta stannar, för att sedan slå desto häftigare. Detta ansikte! Hvad det liknar tvillingarne! Samma drag, samma ögon, samma mörka hår, som krusar sig kring pannan.

Älven barnen stå med förvånade blickar och börja hviska till hvarandra.

Det går rundt för fru Benders ögon. Den främmande flickan betraktar henne så sällsamt, ömt och oroligt. Tankarne flyga genom hjärnan, det svindlar för henne och halft medvetslös glider hon ned på en stol.

Då störtar den främmande fram emot henne med ropet »Mamma, o mamma, o min mor!»

Sönerna och döttrarne stå som förlamade. Fadern är nära att tappa den öppnade skrivelserna — det är det kontrakt som han för femton år sedan undertecknade när han öfverlät sitt barn åt det barnlösa paret — han rifver uti det och skyndar fram.

»Är du mitt barn? Är du Betty?» stammar modern.

»Ja, lilla mor, det är jag! Och jag vet allt. Min fostermor, som alltsedan sin mans död varit nedslagen och sjuklig, berättade hela sanningen för ett par veckor sedan. Hon talade om mitt rätta namn och visade mig på mina föräldrar, och jag såg hur ledsen du var! Ack, hvad mitt hjärta suckade efter dig, hur jag längtade att få trösta och smeka dig. Jag är ju ditt barn! Men min fostermor, som visste att hon ej skulle leva länge, ville dock behålla mig hos sig den korta tiden. Först efter hennes död skulle jag komma till dig, till er. Och jag höll henne också kär, den snälla, goda! I dag har hennes begrafning ägt rum. Nu kommer jag till dig, min mor — får jag stanna — vill du ha mig tillbaka — och du far, min far?»

Hon faller gråtande till moderns bröst. Fadern böjer sig skakande af rörelse ned öfver mig.

»Förlåter du oss, barn? Men vi hade det så fattigt och eländigt — du skulle kanske ej ha lefvat idag, om vi behållit dig. Betty, är du ond på oss?»

»O, säg icke så, far! Jag har ju varit lycklig, och nu när himlen tog mina föräldrar, gaf han mig nya, gaf mig åter de rätta! Och jag är åter lycklig, om I hafven mig kär, och jag vill bli en god och duktig dotter!»

Och så går Betty ur den ena famnen efter den andra, sedan hon först länge, länge hvilat vid faderns bröst. De äldsta syskonen komma ännu väl ihåg den lilla flickan med lockarne, som på en gång försvann och hvilken de, som föräldrarne då sade, hade att tacka för att de åter kunde äta sig mätta.

»Och låt mig nu ge er en annan present!» säger Betty strålande af lycka, i det hon tager upp ett papper.

»Den förmögenhet som min fostermor lämnat mig i arf, den vill jag dela med er alla. Du får räkna ut det, far!»

Men hon faller åter till moderns bröst, till hvilket den gamla kvinnan trycker henne under snyftningar af glädje och vemod.

KNEIPPKURANSTALTEN VID NORRKÖPING.

Illustrationerna efter fotografier för HVAR 8 DAG.

Då HVAR 8 DAG nu vid badsäsongens slut lämnar några vyer från en af de nyaste, men därför icke minst kända vattenkuranstalterna i vårt land, sker detta ingalunda *post festum*. Ty »Kneippkuren» är en läkemetod, som med lika stor fördel kan begagnas såväl vinter- som sommartid. Erfarenheten tyder, icke minst från anstalten invid Motala Ström, på att denna kur leder till nästan hastigare och säkrare resultat än sommarkuren. Härtill kommer den allmänna meningen bland behandlade patienter, att icke blott behandlingen är god utan ock att vistelsen där äfven under den strängare årstiden gjorts mycket behaglig.

Hydroterapien, det metodiska bruket af kallt vatten till sjukdomars botande, har ju gamla anor,

Kneippkuranstalten Borg.

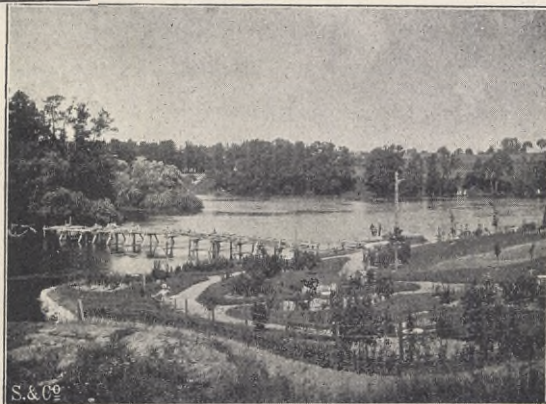
Parti af Kneippen med Matteuskyrkan i bakgrunden.

om den också såsom uteslutande behandlingssätt tillhör det nittonde århundradet. Efter den i början af nyss förflutna sekel i rop varande Gräfvbergkuren kom i nyare tid »Kneippkuren», hvilken fått sitt namn efter den för omkring 3 år sedan aflidne kyrkoherden i Wörishofen, Sebastian Kneipp. Denne var, som bekant, en väldig kämpe för »naturläkekunsten», hvilken ju inte är precis detsamma som den egentliga hydroterapien. Men obestriddigen synes det legat åtskilligt godt i hvad den gode tyske pastorn lärde. Och de enkla metoder, som han använde, ha genom mångfaldiga rön utvecklats, så att numera den ifrågavarande behandlingen, hvilken ge-

nom modifikation och individualisering såväl synes ägna sig för flertalet sjukdomar, otvifvelaktigt står på fullt vetenskaplig botten. Utom själfva kallvattenbehandlingen tillkommer ju också nu för tiden massage, gymnastik, diet etc.

Vår första svenska »Kneippanstalt» är belägen i Borgs socken, Memmings härad, och har ett härligt läge vid två trädbevuxna vikar till Motala Ström. Liggande i en park, ha byggnaderna därjämte ett torrt och sundt läge såsom hvilande på grusbotten eller klippgrund, och närheten till Östgötabygdens stora sjö-, stapel- och fabriksstad märkes ej. Alla prisa den rena och milda luften. Vattnet erhålles från en i närheten belägen källa samt från en artesisisk brunn. Det har äfven under högsommaren en temperatur af endast omkring + 8 gr.

Kuranstalten består af två större byggnader, den ena uteslutande afsedd för första klassens badgäster. Byggnaderna äro uppförda i morisk stil och innehålla afdelningar för såväl vanliga bad som sol och luftbad etc. samt societetsafdelning, den senare synnerligen elegant och bekväm, med sällskaps- och läsesologer m. m.

Parti af anstaltens trädgård med den under arbete varande bron till Himmelstalund.

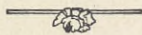
Till anstalten hör vidare badhotellet med 40 rum, samt den rymliga Kneipp-restauranten, försedd med vinterträdgård och ägande ett riktigt romantiskt läge vid den skummande forsen.

Alla byggnaderna, äfvensom de talrika och välbelägna villorna, äro upp-lysta med elektriskt ljus.

I den s. k. Folkparken på andra sidan strömmen har man vackra strandpromenader och härliga utsikter. Och Kolmårdens brant stupande bergås, Bråviken och Vikboslätten bjuda på berömda scenerier. Än vidare utsikt har man från anstaltens utsiktstorn. Hvad som särskildt bör nämnas är att trakten lämpar sig väl för utflykter, förenade med kroppsöfningar, s. k. terrängkurer.

Anstalten har numera med sig införlifvat den på andra sidan stranden liggande gamla egendomen Himmelstalund, som har en vördnadsbjudande park och utmärkta strandpromenader. En bro håller för närvarande på att byggas mellan de båda stränderna.

Till slut må som bevis på anstaltens popularitet anföras, att frekvensen stadigst stiger och att redan nu efter 1 1/2 års förlopp badgästernas antal uppgått till omkring 2,500.

Parti af »Kneippen» med Folkparken i bakgrunden.

DE NORSKA PARISSÅNGARNES HEMKOMST.

Foto. Skarpmøn, Christiania.

Paris-körens hemkomst till Kristiania.

De norska Parissångarnes tre konserter voro en triumf ej blott för dirigenterna utan ock för landet. Den norska kören bestod af studenter, affärs- män, handverkare och arbetare — det var sålunda en sammansättning af personer med olika sångförmåga och olika bildning. Desto vackrare var dess succés. Om sångarne än voro af olika »stämmningsmöjlighet», så sjöngo de dock alla något som de förstodo, som var deras eget och som de framburo med unison känsla. Konserterna gäfv ock ett storartadt uttryck af Norges produktionsförmåga i musikkväg. Programmet var uteslutande norskt och upptog, med undantag af Reissiger, Nordraak och Kjerulf, kompositioner endast af nu lefvande norska kompositörer — främst naturligtvis Grieg. För hvarje konsert ökades antalet åhö- rare och entusiasmen steg med den ökade bekantskapen med sångare och kompositörer.

Vid hemkomsten till Kristiania mot- togs kören ock med välförtjänt hyllning till tack för det lyckliga resultat sång- arne vunnit. För detta ha de tre anförarne hrr Gröndahl, Holter och Svendsen att tillräkna sig stor ära.

FURUVIKS FOLKPARK.

För HVAR 8 DAG.

Stora paviljongen i Furuviks folkpark.

Uppsala—Gefle järnväg har i dagarne skänkt de till naturens sköte längtande Gefleborna en ny vacker present — folkparken vid Furuvik, hvilken invigdes den 17 augusti. Härmed har staden fått en naturskön och inbjudande plats, där folk af olika klasser kan en dag lefva riktigt ute i det fria.

Furuvik är beläget 11 km. söder om Gefle ute i hafsbandet och en omkring 20 minuters järnvägsresa för ut till den härliga platsen, som snart sagdt till obegränsadt antal kan mottaga lustvandrande. Vårt utrymme tillåter ej närmare beskrifning af folkparken. Här finnes emellertid ett härligt hafsbad, restaurant, paviljong för läskedrycker, präktiga utsiktspunkter, gymnastik- och spelplatser m. m.

Järnvägsstyrelsen har ej skytt några kostnader att få det hela så praktiskt ordnad som möjligt.

Till parkens invigning hade inbjudits tusentals barn från Gefle, Strömsbro och Bomhus folk- och småskolor. Det var en vacker och minnesvärd syn att se de 3,000 barnen tumla om i Guds fagra natur, strålände af glädje och välfägnad.

Vid invigningen höll ordföranden i järnvägsbolagets styrelse greve Cronstedt ett tal, i hvilket han uttryckte den förhoppningen, att denna plats måtte för allmänheten blifva en kär tillflyktsort, där den kunde hämta friska krafter. Talaren nedkallade öfver platsen Guds välsignelse och hoppades att parken icke måtte bli ett tillhåll för lättsinne och dryckenskap.

Invigningen af Furuviks folkpark.

ETT MINNE FRÅN 30-ÅRIGA KRIGET.

För HVAR 8 DAG.

I den tyska staden Landsberg vid floden Lech firas hvart femte år en fäst, som för oss svenskar har ett särskildt intresse däri-genom, att programmets hufvudnummer ut-göres af en del krigsscener från den tid då Landsberg belägrades och stormades af sven-skarne under 30-åriga kriget.

några dagar sedan. Bilden återgifver en scen från svenskarnes stormning af staden. Fästet har redan intagits af svenskarne och horn-blåsarne tillkännagifva genom glada fanfarer från ett af tornen den vunna segern. Framför fästet synes ett par af de nyss omtalade fäst-vagnarna.

FÄSTSPelet I LANDSBERG: »Svenskarne storma staden».

Denna fäst, hvori stadens skolungdom är den agerande parten, har urgamla anor. Ursprungligen torde den ha varit en som-marfäst, hvarom bl. a. de med blommor och guirlander smyckade fästvagnarna ännu vittna. Men efter hand som de gamla minnena från ofredens dagar började få diktens och sagans förskönande glans öfver sig, indrogos dessa som ett dramatiskt moment i dessa fäster, eller som de nu rätteligen böra kallas fästspel.

Vi återgifva här en bild från det senaste fästspelet i Landsberg, hvilket ägde rum för

Detta var ett af skådespelets mest anslä-ende episoder och hälsades af publiken med lifligt bifall — trots lokalpatriotismen. Det torde för öfrigt töra bemärkas, att dessa fästspel ej äga någon politisk karaktär utan endast afse att gifva deltagarne ett angenämt afbrott i dagslifvets enformighet. Som sådant äro de äfven mycket efterlängtade, särskildt af de unga och allra mest af dem, som själfva få spela med i dessa historiska tilldragelser.

Hsn.

VID ENGLANDS SYDKUST.

Från vår Londonkorrespondent. Bilderna efter fotografier för HVAR 8 DAG.

Årets tredje *Bank-holiday* var en stor missräkning för de skaror af Londonbor som lockade af morgonens uppehållsväder begåfv sig till kusten. I dussintal kommo de till Eastbourne, men i stället för det glada lifvet på stranden måste de nöja sig med att från hotell- eller café-fönster blicka ut på folk-tomma gator, där regnet flöt i strömmar. Först på eftermiddagen inemot kl. 6 upphörde

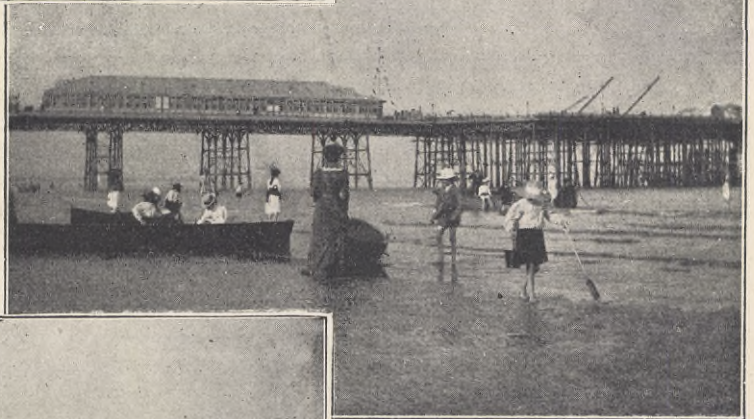
S.&C^oS.&C^o

bilden dock endast gifva en ringa föreställning om de hvita vågornas prakt, då de brötos mot kajen och insvepte den i sitt friska salta skum.

Mindre storartadt, men mera fagert och inbjudande ter sig

regnet, under det stormen fortfarande sände vågorna i fräsande kaskader mot stranden, som snart vimlade af promenerande af alla åldrar.

Strandvägens yttersta punkt, den s. k. »Splash point», var målet för de flesta, och därpå riktades oräkneliga »Camera-ögon». På grund af den gråaktiga dagen som härskade kan

S.&C^o

däremot hafvet en stilla solskensdag, då det minsta barn helt förtroendefullt vandrar ut på den lena sandbotten och leker med den ljumma vågen, som sväfvande och enformigt plaskar mot stranden.

Sådana dagar ser man äfven mammor och pappor förena sig med de små och utan strumpor och skor spatserar man öfver den våta sanden i stället för att i fashionabla toiletter lyssna till musiken som dagligen spelar på den närbelägna »piren».

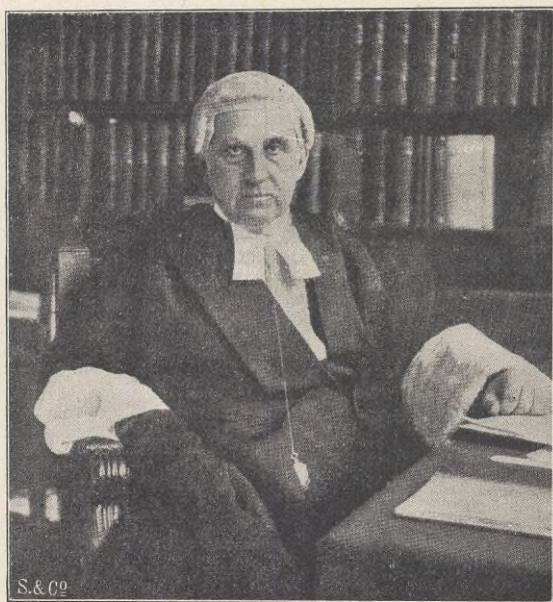
I. H. L.

GENERALFÄLTMARSKALKEN GREFVE WALDERSEE.

I och med grefve Waldersees utnämning till öfverbefälhafvare för de förenade makternas trupper i Kina, har Tyskland på sätt och vis erhållit ledningen i kampanjen mot »boxarne», hvilken säkerligen ej så snart är förd till slut. Grefve Waldese har många förutsättningar att här vara rätte mannen. Hans strategiska kunskaper äro väl bekanta från fransk-tyska kriget, och den framstående diplomatiska begåfning han besitter kommer särskildt väl till pass. Ty hans stab skall sammansättas af officerare ur de olika nationerna — och det kan bli kinkigt nog att uträtta något ensamt med maktspråk. Grefve W. är f. n. på väg till Ostasien och väntas i slutet af september taga öfverbefälet.

LORD RUSSEL.

För ett par veckor sedan afled hastigt vid 67 års ålder den framstående engelske juristen och politikern lord Russel of Killowen, mest känd under namnet sir Charles Russel, hvilket han bar innan han utnämndes till lordöfverdomare.

Med beröm blef lord Russel genom sitt uppträdande i Parnellsaken, då han genom att ådagalägga, att de bref, som skulle bevisa Parnells delaktighet i det bekanta mordet i Phoenixparken, voro förfalskade, aflägsnade hela grundvalen för Times anklagelser. Det var hans lifs största triumf och en bedrift, som väl försvarar sin plats i historien. Som politiker intog han en bemärkt plats inom liberala partiet, som med hans bortgång gjort en stor förlust.

EN PRISHOPPNING.

Efter Amatörfotografi för HVAR 8 DAG.

Andra Göta Artilleriregementes officerare i Jönköping företogo den 18 augusti en del prishoppningar. Detta är en för häst och ryttare ganska viktig öfning, i hvilken färdigheten spelar en ingalunda obetydlig roll vid de praktiska manövrerna.

Vi äro i tillfälle visa en ögonblicksbild tagen vid nämnda tillfälle, just då hästen med sin ryttare språnger öfver häcken. Det är förste pristagaren, underlöjtnanten vid regementet frih. Nils Palmstierna på »Brage». Språnget är lika vackert gjort som väl uppfångat af fotografen!

"TROLLKARLEN FRÅN NILEN."

Illustrationer efter fotografier tagna af HVAR 8 DAGS fotograf.

Scen ur operetten "Trollkarlen från Nilen."

Cirkus vid Karlavägen har af direktör Hjalmar Selander omskapats till Stockholms nyaste scen, den s. k. Olympiateatern. »Hästoperans» manège är förvandlad till en operettlila, hvilken den 18 augusti invigdes med en amerikansk operett »Trollkarlen från Nilen».

Olympiateaterns premiére bådade ganska godt för det nya företaget, som nog inte ses med blida ögon af de konkurrerande hufvudstadsdirektörerna. Som konstprodukt äger emellertid »Trollkarlen» föga värde. Det är den stilfulla uppsättningen och

den på den stora publiken anslående musiken med dess »behagliga melodejor», som komma att göra operettens otvetydiga framgång.

För denna kan direktören för öfrigt främst tacka fröken Gabriella Bidenkap, hvars väl behandlade röst röner lika varmt erkännande som den charmanta apparitionen väcker berättigad beundran.

»Trollkarlen vid Nilen» tycks ha alla utsikter att med sina konster trola till direktören guld. Och det är ju den konst som en modern teaterledare främst har att vårda!

Scen ur operetten "Trollkarlen från Nilen."

DE STORA IDROTTSTÄFLINGARNE PÅ GOTLAND.

Illustrationerna efter Amatörfotografier för HVAR 8 DAG af hr Knut Falk.

Den 19 augusti gingo å Visborgs slätt de femte allmänna gotländska idrottstävlingarne af stapeln, från hvilka vi äro i tillfälle återgifva ett par ögonblicksfotografier. I tävlingarne deltog närmare fyra hundra idrottsmän från hela Gotland och resultatet visade att gutarne inte »ligga af sig». Af de olika »numren» väckte särskildt höjdsprånge den kvinliga publikens förtjusning. De voro äfven plastiska och ur estetisk synpunkt tilltalande.

Att päckspelet, den gotländska nationalidrotten, upptog en stor del af programmet var ju naturligt. Spelet var i år synnerligen jämt och vackert — särskildt utmärkte sig Visby allmänna läroverks bollspelare och spelare ur Visby bollklubb för ut-hållighet, raskhet och påpasslighet.

Såväl från fastlandet som isynnerhet från Gotlands landsbygd hade en hel mängd skådelystna infunnit sig. Belåtenheten med tävlingarne och arrangementen i allmänhet var stor — något som främst organisationskomitén kan räkna sig till kredit.

Frampark: Sista »huggen» för kungspokalen.

Höjdsprång: Förste pristagaren stud. A. Dahlbäck.

Höjdsprång med staf: Dagens »champion» konstapel Persson.

UR VAN BIBBERS LIF.*

Af RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Van Bibbers betjent.

Van Bibbers Walters var föremål för hans vänners afund och beundran. Han var naturligtvis engelsman och hade blifvit tränad hos markis Bendinot samt i sina yngre dagar gjort vidsträckt resor som unge lord Uptons uppappare. Han var nu ganska till åren kommen, ehuru det skulle ha varit omöjligt att säga precis hur gammal han var. Walters såg alltid mycket värdig och diskret ut och borstade sitt hår så att hans skallighet inte syntes.

När därför en ung man med röda kinder och tafatta rörelser visade sig i van Bibbers livré, blefvo naturligtvis dennes vännere förvånade och frågade van Bibber, hur han kommit att mista Walters. Van Bibber kunde icke ge något bestämdt svar, åtminstone kunde han icke säga, huruvida han afskedat Walters eller Walters tagit afsked af honom. Fakta i den olyckliga »separerings»-affären voro följande:

Van Bibber brukade under säsongen hos Delmonico gifva en hel mängd middagar, hvilka näppe-ligen kräfde enskildt rum, men likväl voro af alltför stor betydelse, för att man skulle vilja riskera att hans vännere fingo stå och vänta på ett bord. Därför kom han på den tanken att skicka dit Wal-

ters vid half 7-tiden för att hålla ett bord åt honom. Som alla veta, kan ni hos Delmonico »hålla» ett bord hur länge som helst tills de andra gästerna anlända, men ifråga om betjenter är man mycket noga. Ty — som hofmästaren riktigt anmärker — om betjenter finge reservera ett bord midt under middagsbrådskan, hvarför inte också springpojkar? Och det skulle knappt duga, att ett half dussin bord hölles reserverade af springpojkar, under det att de hungriga gästerna otåligt afvaktade sin tur!

Men Walters såg lika mycket ut som en gentleman som mången af middagsgästerna, och när han slog sig ned vid det största bordet och till-sade vaktmästaren att servera middag för åtta eller tio, gjorde han det på ett sådant sätt att hofmästaren själf kom fram och tog emot beställningen. Walters förstod sig lika bra som sin herre på att beställa en middag, och när van Bibber var trött på att göra upp menun, brukade Walters själf se öfver matsedeln och bestämma de lämpliga viner-na och rätterna. Och han fullgjorde detta viktiga åliggande med en så världslost högtidlig min och med så imponerande herrelater, att vaktmästaren betraktade honom med mycken respekt.

Men respekt, till och med från jämnlükars sida, och tillfredsställelsen att af dessa bli tagen för en af »De fyra hundra»** är icke nog. Walters sträf-

* Van Bibber är typen för en ung »fashionabel» Newyorkare från Fifth-Avenue.

** Traditionell benämning på Newyorks finaste societet.

vade högre. Han ville ha den ytterligare tillfredsställelsen, att njuta af de delikata rätter som han beställt, att sitta som jämnlige till de personer, för hvilka han hållit platsen, att drifva upp sitt »alias» till den punkt då det skulle bli högst intressant.

Det var ju också påkostande att nödgas stiga upp med en underdånig bugning och glida sin väg, utan att de verkliga gästerna skulle observera honom, när de anlände, och att öfvergifva bordet just när fästligheten skulle börja. Det kunde förvisso inte vara vidare behagligt, att sitta en timmes tid vid ett stort tomt bord samt beställa rätter för epikuréer och därefter, just som vaktmästarne kommo med ostronen och den andra härligheten, vara tvungen stiga upp och gå ut och äta sin table. d'hôte på ett anspråkslösare ställe på nästa gata.

Det var härpå Walters tänkte, när nu van Bibber för väl hundrade gången tillsade honom att gå och reservera ett bord för tre hos Delmonico. Walters omgjordade sin värdiga gestalt med en redingote och borstade sitt hår.

Så gick han bort till Delmonicos och tog ett bord vid fönstret och sade att de andre herrarne skulle komma senare. Därpå tittade han på klockan och beställde middagen. Just en sådan middag skulle han ha beställt, om han beställt den för sig själf på någon annans bekostnad. Han föreslog först »Little Neck»-ostron, med Chablis, klar soppa med grönsaker, kaviar på rostadt bröd, före hummern med Johannisberger, därpå en *entrée* af kalvhjärna med ris, ingen stek utan fågel, kall sparris med fransk »garnering», Camembert och turkiskt kaffe. Efter som inga damer skulle vara med, strök han desserten och satte upp tre viner efter det hvita. Det var enligt hans äsikt en synnerligen väl vald middag, och ju längre han satt och tänkte på den, desto mera önskade han att själf pröfva hur utmärkt den var. Och alla människor omkring honom voro så glada och lyckliga och njöto så raffineradt af hvad de beställt, att han kände på sig att han ville betala ganska mycket, om han vore en af dem blott för en kort timma.

Just då räckte vaktmästaren honom ett bref, som ett bud aflämnat. Det innehöll följande:

»Middagen uppskjuten. Tvungen bortresa, sänd kläder o. s. v. efter mig till Youngs hotel, Boston.

Van Bibber.

Walters reste sig ofrivilligt och satte sig därpå att tänka öfver situationen. Han vore tvungen att kontramandera middagen, som han beställt för öfver en half timme sedan, och han skulle nödgas förklara hvem han var för de andra uppssarne, hvilka alltid i honom sett en sådan hög herre. Det var mycket hårdt.

Och då blef Walters frestad. Han var en mycket god betjent och han visste sin plats så väl som endast en engelsk sådan kan, men i kväll blef frestelsen honom för stark — och han föll. Han besvarade vaktmästarens ängsligt frågande blick med ett allvarligt leende.

»De andra herrarne komma icke i afton», sade han med en blick på brefvet. »Men jag åter här som jag ämnade. Ni kan servera för en!»

Detta var kanhända den stoltaste afton i Walters' historia. Han hade alltid känt, att han icke blifvit född i sin rätta ställning, och denna afton blef han fullt säker därpå. Han var i början litet nervös af fruktan att någon af van Bibbers vänner skulle komma in och känna igen honom. Men allt eftersom middagen skred framåt och vinet

strömmade genom hans ådror och kvinnorna omkring honom logo och kråmade sig som vackra fåglar, kände han sig tillfredsställd, högligen tillfredsställd. Han slöt ögonen till hälften och inbillade sig, att han gaf middag för alla de närvarande, och han kände att om han efteråt skulle få betala för detta ögonblick, så var det värdt att betala.

Därpå gaf han vaktmästaren ett par dollars ur sin egen ficka och skref van Bibbers namn på notan och skred värdigt in i kaféet, där han vid en likör och en dyr svart cigarr satte sig vid fönstret, och han kände att han alltid skulle ha suttit där om ödet varit rättvist. Röken stod i ljusa moln omkring honom och ljusen strålade och blänkte på de gentila unga människors stora skjortbröst samt på distingerade äldre herrar vid de omgifvande borden.

Midt i sina drömmar får han då höra sin husbondes milda släpande röst, hvilken denna gång och på detta ställe lät som en domares hotfulla stämma. Van Bibber drog fram en stol och sjönk ner i den. Han vände ena sidan åt Walters så att han ej såg denne. Han hade några personer i sällskap, för hvilka han förklarade att han kommit för sent till tåget och därpå till Delmonico för att få veta, att en af middagssällskapet ätit middag utan honom och han undrade, hvem det kunde vara. Samtidigt vände han sig en smula och fick då se Walters med likören och cigarren, darrande bakom en stor London »Graphic».

»Walters!» sade van Bibber, »hvad gör ni här?»

Walters insåg sitt brott och reste sig stolt. Han började med ett svagt »Förlåt, sir —»

»Gå hem, och vänta på mig där», afbröt honom van Bibber.

Walters lämnade den halfrökta cigarren och likören på bordet. Hans enda stora afton var förbi och han gick sin väg, skyggande för sin unge husbondes sidoblick och dennes vänners leenden.

När van Bibber kom hem, fann han på sitt bord en biljett från Walters, som sade att han naturligtvis ej längre kunde vänta att stanna i hans tjänst och att han lämnade kvar de 28 dollars som middagen kostat.

»Om han bara gått sin väg med alla mina västar och kråsnålar, skulle jag tyckt bättre om det», sade van Bibber, »än att han skulle betala mig för en fördömd middag. En betjent som Walters är värd 28-dollars-middagar — två gånger om dagen!»

Han fick sitt mål.

Van Bibber gjorde en dag ett undantag från en af sina lefnadsregler och kom ner till City. Denna ovanliga resa in i handelns och finansens värld var föranledd af en kallelse från hans jurist, som önskade hans namnteckning på några papper. Det var fem år, sedan van Bibber varit »nere i stan» vidare än som genomresande på den upphöjda järnvägen. Och när han gick genom City Hall Square, tittade han sig omkring på de nya byggnaderna i luften och på det jäktande gatulifvet med lika mycket intresse som en nyanländ emigrant.

Han formligen njöt af det ovanliga i situationen, och sedan han utträttat sitt ärende hos juristen försökte han flanera på nedre Broadway som han brukade på Fifth Avenue. Men folk stötte emot honom, och vagnar och fordon försökte köra öfver honom när han gick öfver gatan, och till slut beslöt han att taga sig tillbaka till sitt klubb-fönster och dess lugn så fort som möjligt.

Han höll just på att leta sig fram till en station för den upphöjda järnvägen, då en smutsig och röddögd individ ställde sig i hans väg och bad om några cents för att köpa mat. »Jag har kommit hit ända från Chicago», sade mannen, »och jag har icke smakat en bit på tjugofyra timmar».

Van Bibber flyttade sig, som om individen haft en smittosam sjukdom i sina trasor, och gaf honom en kvartsdollar utan att vänta på mannens välsignelser.

»Stackars krake!» sade van Bibber för sig själf. »Att tänka sig att gå utan middag hela dagen!» Han kunde icke tänka sig något sådant, ehuru han försökte, och orimligheten däri gjorde ett sådant intryck på honom, att han i vänlig sinnesstämning beslöt att gå tillbaka och få fatt i karlen och ge honom mera pengar. Van Bibbers föreställning om en middag var ganska hög. Han kände inte till ställen, där en kvarts dollar räckte till ett »grofmål» med »stek, tre slags grönsaker och paj». Han ansåg icke ens en kvarts dollar vara nog drickspengar åt vaktmästaren, som serverade middagen.

Först fick han inte ögon på karlen och sedan såg ej karlen honom. Van Bibber såg honom tilltala tre herrar, af hvilka två gafvo honom pengar, och därpå närmade han sig van Bibber och upprepade sin sorgliga historia med monoton röst. Han kände tydligen inte igen van Bibber, och klubbmannen gaf honom en half dollar samt gick sin väg, öfvertygad om att karlen nu måste ha fått nog för att kunna skaffa sig åtminstone en lunch.

Van Bibber hade emellertid hunnit gå kvarteret rundt, innan han observerade att han gått miste och nu stod just där han börjat sin gång. I samma ögonblick hörde han igen det förfallna subjektets bekanta röst.

När van Bibber såg på bettlaren, syntes denne något osäker. Han hade ej klart för sig, huruvida han anfallit denne särskilde herre förut, men van Bibber fick en god idé och lurade karlen genom att åter köra handen i fickan.

»Inte ätit en bit på tjugofyra timmar! Bevare mig!» ömkade klubbmannen. »Har ni inga pengar heller?»

»Inte en cent», jämrade sig individen. »Jag håller på att svimma af brist på mat. Hjälp mig, jag afskyr att tigga! Det är inte pengar jag vill ha, bara mat. Jag svälter ihjäl, herrn!»

»Well», sade van Bibber plötsligt, »om det bara är någonting att äta som ni vill ha, så kom in här med mig så skall jag ge er frukost.» Men mannen dröjde och började gnälla och beklaga sig, att de inte släppte in sådana personer som honom på ett så fint ställe.

»Jo, vars!» sade van Bibber och tittade på matsedeln som hängde vid ingången. »Det tycks vara ett ytterst billigt ställe. Biffstek 15 cents t. ex. Gå in» tillade han, och det var någonting i tonen som dref karlen att ehuru motvilligt förflytta sig in restauranten.

Det var ett mycket märkvärdigt ställe, tyckte van Bibber, och människorna stirrade skarpt på honom, hans handskar och hans blomma i knapphållet och på »kologen», som var i hans sällskap.

»Tänker ni äta två frukostar, kanske?» frågade en af de allt annat än trefliga kyparne denne. Karlen såg osäker ut, och van Bibber, som stod bakom hans stol, log ett triumferande leende.

»Ni tar miste», sade han till kyparen. »Den här herrn är utsvulten. Han har inte smakat en

bit på tjugofyra timmar. Gif honom hvad som helst som han rekvrirerar!»

Individen mumlade något och beställde därpå ett glas mjölk, men van Bibber protesterade och sade till om två biffstekar, franska bröd, två omeletter, kaffe och skinka.

»Herre Je, hvem tar ni mig för?» skrek karlen i förtviflan.

»En hungrig», svarar van Bibber mildt. »Eller också en bedragare. Och om ni skulle vara det senare, förstår ni, så måste jag öfverlämna er till polisen».

Van Bibber lutade sig vårdslöst mot väggen och höll ett öga på poliskonstapeln på andra sidan gatan. Den utsvultne mannen arbetade, svor och gustade vid sin frukost. Hvarje gång han sökte göra en paus, pekade van Bibber med käppen på en rätt som ej var uppäten och efter en dof protest åt mannen upp det, som om det varit gift. Gästerna omkring skrattade belåtet och restaurangägaren bakom disken log grymt.

»Så där, fördöme mig!» sade den åtande till slut. »Nu har jag ätit allt hvad jag kan få i mig på ett år. Nu tycker ni att ni gjorde det bra, eh? Jag förmodar ni har råd att betala kalaset också. Men låt mig bara inte träffa er ute, se'n det är mörkt!»

Därmed ville han gå sin väg, knytande näfven. »Vänta en minut», sade van Bibber. »Ni har inte betalat er frukost».

»Hvad har jag inte?» skrek individen. »Betalt! Hvarför skulle jag betala? Det var ni som bjöd mig in att äta. Jag ville inte ha någon frukost. Ni får betala nöjet själf, annars blir ni utkastad. Försök inte att vara för smart!»

»Jag gaf er 75 cents», sade van Bibber långsamt, »för att ni skulle kunna skaffa er frukost. Den här notan går på 85 cents, och det är mycket billigt», tillade han med en bugning för den fete restauratören. »Åtskilliga andra herrar gafvo er också pengar till frukost på eder förklaring att ni vore utsvulten. Ni har pengarne på er, och betala hvad ni är skyldig nu genast, annars kallar jag på konstapeln därute och säger honom hvart ni rättvisligen hör hän!»

»Nej så, för—»

Van Bibber vände sig till kyparen. »Var god vinka på poliskonstapeln», sade han. Kyparen skyndade till dörren och individen sprang också, men kyparen högg honom i kragen och höll honom. »Låt mig gå», skrek han. »Låt mig gå, jag ska' betala!»

Alla närvarande kommo fram nu och bildade en cirkel kring gruppen för att få se bettlaren räkna upp 85 cents. Sedan hade han 10 cents kvar.

»Ni glömde kyparen som serverat er», sade van Bibber och pekade med käppen på 10-centsstycket.

»Nej, försök —!»

»Jo, var så god», sade van Bibber, »bara var gentil nu, annars —»

Karlen släppte myntet i kyparens hand, och van Bibber banade sig leende och nonchalant väg genom den beundrande hopen ut på gatan.

»Jag misstänker», sade van Bibber, när han berättade sitt äfventyr på klubben, »att han försökte få igen drickespengarne af kyparen, ty jag såg honom komma ut helt plötsligt utan att vidröra gatan, förrän han stod på hufvudet i rännen!»

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

TVÅ KRYA ÅLDRINGAR.

Den 25 augusti fyllde f. d. tullförvaltaren i Grisslehamn, den som författare och präst inom svensk-amerikanska kyrkan bekante pastor *Gustaf Elias Marius Unonius* 90 år.

Unonius' lif har varit växlingsrikt som få. Vid 13 år blef han — fadern hade vid Finlands eröfring flyttat till Sverige som postmästare och tullförvaltare i Grisslehamn — kadett vid Karl-

berg, där han var kamrat med bl. a. Ridderstad och v. Braun. Emellertid afbröt han sin kurs här, tog studentexamen i Upsala och idkade sedan juridiska studier — för att sedan slå sig på läkarekallet.

Dock öfvergaf han äfven denna tanke, gifte sig 1841 och utvandrade s. å. till Amerika, där han jämte några vänner slog sig ned i Wisconsin. Efter att

L. M. Nordenfelt. †

Utan föregående sjukdom afled af hjärtförlamning natten till den 19 augusti f. d. landtmäteridirektören Leonard Magnus Nordenfelt, på sitt sommarställe vid Stocksund. Ur den synnerligen verksamme och nitiske mannens lif må följande data antecknas:

L. M. Nordenfelt föddes den 29 juli 1827 på Torp i Älfsborgs län och blef 1845 underlöjtnant vid Västgötadals regemente. Han befordrades till löjtnant vid sam-

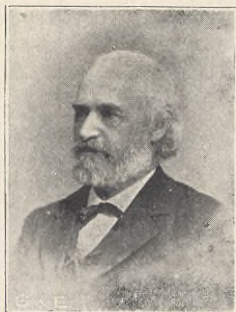
ha genomgått ett seminarium blef han ordinerad till präst — den förste som verkade bland de svenska och norska kolonisterna. Såväl här som sedan i den nybildade Ansgariöförsamlingen i Chicago utöfvade han en välsignelsebringande verksamhet.

År 1858 återvände han till hemlandet, för att söka inträde i kyrkan. Detta mötte dock vissa svårigheter, och ännu en gång måste U. byta om bana. Han konstituerades 1863 till tullförvaltare i Grisslehamn, från hvilken befattning han 1888 erhöll afsked med pension. Sedan dess bosatt på Hacksta gård i Upland, har han biträdt prästerna i kontraktet med predikningar m. m., liksom han ännu kvarstår i Chicagostiftets prästmatrikel.

Den vördade gamle åtnjuter en för sin ålder mycket god vägor.

Den gamle högt aktade och afhållne hofpredikanten kyrkoherden i Järstorp och regementspastorn vid Smålands husarer *Carl Fredrik Holmer* har nyligen ingått i sitt 85:e år.

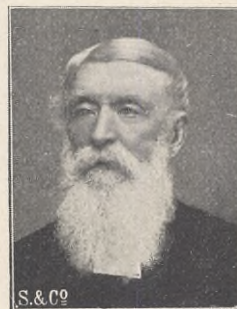
Den vördade prästmannen, som tillika är jubeldoktor, har att blicka tillbaka på en tjänstetid i svenska statskyrkan af 61

år. Han har dessutom å Ränneslätt verkat som fältpräst i 55 år, först som bataljonspredikant och därefter som regementspastor. Bland samtida präster i svenska armén är hofpredikanten Holmer förvisso den äldste.

Den ståtliga gamle mannens resliga gestalt väcker uppmärksamhet, liksom hans kraftiga röst och den obrutna värdighet, med hvilken han framsäger sin predikan, gör ett gripande intryck.

Under mötestiderna reser

denne patriark mellan sin församling och till husarernas mötesplats Ränneslätt. Båda tjänsterna sköter han med beundransvärda krafter. Hans församlingsbors, såväl som regementets, varma önskan är att Försynen måtte låta dem länge få behålla den afhållne herden.

ma regemente år 1849 samt till löjtnant i Väg- och vattenbyggnadskåren år 1852. Efter att hafva tjänstgjort såsom distriktsingeniör vid Köpings-Hults järnvägsbyggnad utnämndes N. till stationschef vid statens järnvägsbyggnader år 1855 samt distriktsingeniör vid samma järnvägsbyggnader år 1857. Såsom sådan verkade han i 14 år och utnämndes år 1881 till landtmäteridirektör, från hvilken befattning han år 1895 erhöi afsked.

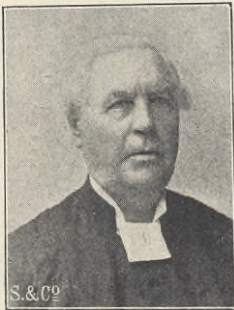
N. var åren 1868—1885 ledamot af riksdagens Första kammar för Göteborgs och Bohus län samt statsrevisor 1867—1868. Nordenfelt har äfven under en lång följd af år varit en framstående ledamot af Stockholms stadsfullmäktige.

Den bortgångne, som af alla var mycket värderad för sin redbarhet och framstående begåfning, kvarlämnar ett älskadt och högt aktadt minne. De närmastes sorg vid den oväntadt öppnade grafven delas af många uppriktiga vänner.

Peter Lundberg. †

Den 14 augusti afled en af Lunds stifts äldre prästmän, kyrkoherden i Trelleborg Peter Lundberg i en ålder af 75 år.

Lundberg var född i Kristianstad 1825, blef student i Lund 1848 och prästvigdes 1855. Efter flera förordnanden utnämndes han till kyrkoherde i Trelleborg 1873. Han efterlämnar här minnet af en man, som varit samhället till mycket gagn. Aktad af alla och afhållen af dem, som kommo i närmare beröring med honom, omfattade han Trelleborgs församling såväl som dess kommun med lifligt intresse. Särskildt var församlingens kyr-

ka föremål för hans tillgifvenhet och omtanka. På egen bekostnad lät han konstnärligt pryda tämplet med målningar, lampetter, nattvardskannor m. m.

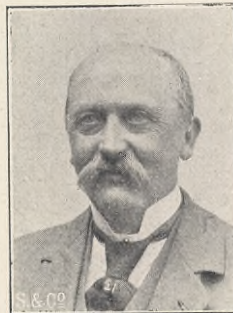
Under loppet af många år var han stadsfullmäktig, landstingsman, ledamot af sparbanksstyrelsen m. m. Alltid sade han sin mening och var äfven en man bakom ordet.

Sitt minne har L. till slut befast genom storartade donationer. Hela sin betydande förmögenhet har han testamenterat till olika stipendier, till stadens och kyrkans förskönande m. m.

E. C. L. Dyberg. †

Natten till den 13 augusti afled till följd af hjärtförlämning en af sitt samhälles främste män, danske vicekonsuln i Engelholm, Elof Conrad Leopold Dyberg.

Konsul D., som var född 1842, dref en vidtomfattande privat affärsrörelse och var därjämte kamrer i Skånes enskilda banks afdelningskontor i Engelholm samt innehade en mängd förtroendeuppdrag. Äfven i en hel del andra större företag inom staden och orten var han intresserad. I samhällets kommunala angelägenheter tog han lifligt del som ledamot af stadsfullmäktige. Hans duglighet på olika områden förskaffade ho-

nom den framskjutna ställning, hvilken han ytterligare befäste genom de sympatier, han förstod att tillvinna sig i rikaste grad.

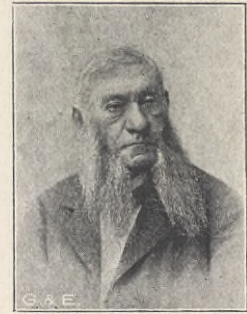
C. O. Lundberg. †

En i hufvudstaden mycket bekant man, byggmästaren Carl Oscar Lundberg bortgick d. 18 augusti i en ålder af 63 år.

En outtröttlig energi, skarp affärsblick och ihärdigare arbetsamhet än som funnos förerade hos denne man — hvilken som fattig snickaregesäll kom från Vestmanland till Stockholm för ett 40-tal år sedan och nu dog som stadens störste fastighetsägare — finner man icke ofta. Han började med en liten snickareverkstad uppe på Norrtullsgatan. I medio af 60-talet tog han sig för att köpa tomtor samt bygga hus.

Det gick bra för L., hvars byggnadsverksamhet med åren antog kolossala proportioner. Af hans mest bekanta byggnader äro byggnadskomplexet i hörnet af Vasagatan och Kungsgatan, inneslutande Vasateatern och Stockholms högskola, samt Sveasalen. Sammanlagda taxeringsvärdet på hans fastigheter

uppgår till omkring 7 mill. kr. Lundbergs originalitet gjorde honom föremål för mycket skilda

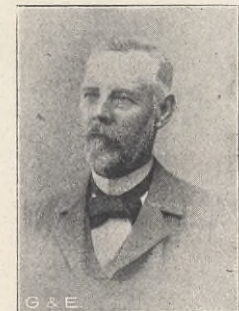

omdömen. Han var emellertid en man, på hvilken man fullt kunde lita. Bakom den skrofliga ytan fanns en god och sund kärna. Genom sin rikedom på byggnadsidéer och initiativ har han spelat en afsevärd roll i hufvudstadens utvecklingshistoria.

E. B. Thorsell. †

Den 17 augusti afled i Stockholm direktören för Göta kanals ångfartygsaktiebolag, sjökaptenen E. B. Thorsell.

Med honom gick en mycket dugande målsman för sjöfarten ur tiden. T. började sin bana som sjöman vid flottan. Efter aflagd underofficersexamen tog han emellertid tjänst som kofferdist, tog så sjökaptensexamen och förde under flere år »Motala Ström». Sedan inköpte han detta fartyg och bildade »Motala Ströms aktiebolag», hvilket nu bär namnet »Ångfartygsaktiebolag Göta kanal», som trafikerar den härliga kanaleden. Thorsell tillkommer ock hedern att hafva

fört detsamma till den framstående ståndpunkt i ekonomiskt och praktiskt afseende, som det nu intager.

En talrik vänkrets deltager i de närmastes sorg öfver den afhållne mannens bortgång.